

عنوان مقاله:

اثربخشی روش تدریس معکوس بر یادگیری خودراهبر دانش آموزان

محل انتشار:

ششمین همایش بین المللی روانشناسی، علوم تربیتی و مطالعات اجتماعی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

گلپهار قاسمی - آموزگار ابتدایی منطقه مرودشت

فاطمه حسین پور - آموزگار ابتدایی منطقه مرودشت

زیبا مرادی - آموزگار ابتدایی منطقه مرودشت

خلاصه مقاله:

هدف از پژوهش حاضر بررسی اثربخشی روش تدریس معکوس بر یادگیری خودراهبر دانش آموزان بود. این پژوهش از نظر هدف کاربردی و از لحاظ روش از نوع نیمه تجربی با طرح پیش آزمون- پس آزمون با گروه گواه بود. جامعه آماری پژوهش حاضر شامل تمامی دانش آموزان متوسطه دوم شهر مرودشت بوده است بدین صورت که از بین دبیرستان های شهر مرودشت ۲ مدرسه انتخاب و سپس از هر مدرسه یک کلاس انتخاب شد و افراد انتخاب شده به صورت جایگزینی تصادفی به دو گروه آزمایش (۳۰ نفر) و کنترل (۳۰ نفر) تقسیم شدند. نمونه مورد بررسی از طریق پرسشنامه یادگیری خودراهبر فیشر و همکاران و انجام مداخله (روش تدریس معکوس) مورد سنجش قرار گرفتند. داده های گردآوری شده در دو سطح مورد تجزیه و تحلیل (آمار توصیفی و آمار استنباطی) قرار گرفت. در سطح آمار از میانگین و انحراف معیار و در سطح آمار استنباطی از تحلیل کوواریانس استفاده شد. نتایج نشان داد که روش تدریس معکوس بر یادگیری خودراهبر دانش آموزان تاثیر معنادار دارد.

کلمات کلیدی:

روش تدریس معکوس، یادگیری خودراهبر، دانش آموزان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1995635>

